

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Ο
Ορίζοντας

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

βιβλίο IV

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE SOUL SEEKERS 4: HORIZON
Από τις Εκδόσεις ST. MARTIN'S GRIFFIN, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι κυνηγοί των ψυχών 4: Ο ορίζοντας**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alyson Noël

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία Μυρώνη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Anna Goronoy

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Alyson Noël LLC, 2013

By arrangement with the author. All rights reserved.

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Dotshock/Shutterstock.com,
ostill/Shutterstock.com, Kesu/Shutterstock.com,

J Morrill Photo/Getty Images, Ascent Xmedia/Getty Images,
jim kruger/Getty Images, eva105/Shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2014

ISBN 978-618-01-0715-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoïou Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

Ο Ορίζοντας

ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ
βιβλίο IV

Μετάφραση: Μαρία Μυρώνη

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΣΕΙΡΑ: ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Αιώνια δική σου, μτφρ. Ντίνα Καρύδη, 2009
Γαλάζια σελήνη, μτφρ. Ντίνα Καρύδη, 2010
Η χώρα των σκιών, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2010
Σκοτεινή φλόγα, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2011
Το αστέρι της νύχτας, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2011
Για πάντα, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2012

ΣΕΙΡΑ: ΡΑΪΛΙ ΜΠΛΟΥΜ

Λάμψη, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2012
Αναμνήσεις, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2012
Όνειρα, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2013
Ψίθυροι, μτφρ. Λυδία Κολυδά, 2013

ΣΕΙΡΑ: ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Το πεπρωμένο, μτφρ. Μαρία Μυρώνη, 2012
Η Ηχώ, μτφρ. Μαρία Μυρώνη, 2013
Το μυστήριο, μτφρ. Μαρία Μυρώνη, 2014

Αυτό το βιβλίο αποτελεί προϊόν φαντασίας. Όλοι οι χαρακτήρες,
οι οργανώσεις και τα γεγονότα που αναφέρονται στο βιβλίο
είναι είτε αποκυήματα της φαντασίας της συγγραφέως
είτε χρησιμοποιούνται φανταστικά.

Στη μνήμη του Μάθιου Σίαρ:
Ένας ανοιχτόκαρδος άνθρωπος με ένα αφοπλιστικό γέλιο
και ένα μόνιμο χαμόγελο, που πήρε το ρίσκο του
με μένα όταν κυκλοφόρησα το πρώτο μυθιστόρημά μου
πριν από οχτώ χρόνια. Από τη στιγμή που τον γνώρισα
η ζωή μου άλλαξε τελείως.

Πνεύματα ζώων-οδηγητών

Λαγός

Ο Λαγός αντιπροσωπεύει τη δημιουργικότητα, τη γονιμότητα και τη νέα ζωή. Ο Λαγός μάς διδάσκει πώς να θέτουμε σε λειτουργία τα σχέδιά μας. Επειδή τον κυνηγούν συχνά, ο Λαγός σκάβει λαγούμια μέσα στη γη τα οποία χρησιμοποιεί για να ξεφεύγει, υπενθυμίζοντάς μας να μην αφήνουμε ποτέ τους άλλους να μας στριμώχνουν σε μια γωνιά. Με την ικανότητά του να στέκεται αρχικά ασάλευτος και την αμέσως επόμενη στιγμή να τινάζεται και να τρέχει, ο Λαγός μάς ενθαρρύνει να εκμεταλλευόμαστε τις ευκαιρίες που ανακύπτουν. Οι Λαγοί, οι οποίοι δραστηριοποιούνται το σούρουπο και το ξημέρωμα, είναι οδηγητές του μυστικιστικού κόσμου, υποδεικνύοντάς μας πώς να αναγνωρίζουμε τις κρυμμένες διδασκαλίες, τα βαθύτερα μηνύματα, και τα σημάδια στο σύμπαν που μας περιβάλλει.

Κριάρι

Το Κριάρι αντιπροσωπεύει τις νέες αρχές, την ισορροπία, και τη φαντασία. Το Κριάρι μάς διδάσκει να εμπιστευόμαστε τις ικανότητές μας, να είμαστε ασφαλείς όταν εκμεταλλευόμαστε τις ευκαιρίες που εμφανίζονται, και να καταβάλλουμε νέες προσπάθειες. Ικανό όπως είναι να κρατιέται από το παραμικρό κομμάτι βράχου, το πνεύμα του Κριαριού μάς προσφέρει κουράγιο και ισορροπία καθώς προχωράμε στη ζωή και διανύουμε

το πνευματικό μας μονοπάτι. Με το σπειροειδές κέρασ του που αποτελεί σύμβολο δημιουργικότητας και φαντασίας, το Κριάρι μάς δίνει τη δύναμη να είμαστε αυθόρμητοι και να αναζητούμε σπουδαίες περιπέτειες.

Βίσονας

Ο Βίσονας αντιπροσωπεύει την αφθονία, την ευγνωμοσύνη και την ιερή ζωή. Ο Βίσονας μας διδάσκει να εργαζόμαστε με φυσικό ρυθμό, να ακολουθούμε το ευκολότερο μονοπάτι και να μην πιέζουμε τα πράγματα στη ζωή. Με το τεράστιο κεφάλι του και το μυώδες σώμα του, σύμβολα συσσωρευμένης δύναμης και αφθονίας, το πνεύμα του Βίσονα μας υπενθυμίζει πως, συνδυάζοντας τις δυνάμεις μας με αυτές του θείου, μπορούμε να απολαύσουμε την αφθονία του σύμπαντος. Το μεγάλο μέγεθος του Βίσονα μας κάνει να προσέχουμε και να πατάμε γερά στη γη και να περπατάμε στο ιερό μονοπάτι, να είμαστε διαρκώς ταπεινοί και ευγνώμονες για τα δώρα που βρίσκουμε στον δρόμο μας και να τιμούμε τον εαυτό μας και τους άλλους.

Θαλάσσια Χελώνα

Η Θαλάσσια Χελώνα αντιπροσωπεύει την επιμονή, την αποφασιστικότητα και τη μακροζωία. Η Χελώνα μάς διδάσκει πώς να προστατεύουμε τον εαυτό μας μέσω μη βίαιων αμυντικών τεχνικών. Ζει και στο νερό και στη στεριά και μας παρακινεί να προστατεύουμε τη γη ώστε αυτή να συνεχίζει να μας τρέφει και να μας παρέχει τα άφθονα αγαθά της. Ένα από τα πιο αρχαία ερπετά του πλανήτη μας, το πνεύμα της Χελώνας μάς διδάσκει να είμαστε σε επαφή με την αρχέγονη ουσία, να υποχωρούμε, να επιβραδύνουμε και να εκφράζουμε τις ιδέες μας όταν θα έχουν ωριμάσει. Έχοντας την ικανότητα να διαισθάνεται τις δονήσεις μέσα από το δέρμα και το καβούκι της, η Χε-

λώνα μάς προτρέπει να είμαστε σε εγρήγορση, τόσο σωματικά όσο και πνευματικά.

Λύγκας

Ο Λύγκας συμβολίζει την υπομονή, την ενόραση και την απομόνωση. Ο Λύγκας μάς διδάσκει να απομονωνόμαστε χωρίς να είμαστε μόνοι. Ως καταξιωμένος κυνηγός που βασίζεται στη στρατηγική και την υπομονή, ο Λύγκας μάς υπενθυμίζει πως, για να πετύχουμε τις επιθυμίες μας, πρέπει να σχεδιάζουμε σωστά, να είμαστε ευέλικτοι, και πάνω από όλα υπομονετικοί. Με τα ευαίσθητα φουντωτά αυτιά του και την οξεία όρασή του, το πνεύμα του Λύγκα μάς ενθαρρύνει να βουτάμε στον αθέατο κόσμο και να αναζητούμε τα κρυφά νοήματα για να κατανοήσουμε καλύτερα το πνευματικό μονοπάτι στο οποίο ταξιδεύουμε. Η κοντή ουρά του, μαύρη στην άκρη και λευκή από κάτω, συμβολίζει τη δύναμη του Λύγκα να αναζωπυρώνει και να καταλαγιάζει τις δημιουργικές δυνάμεις της ζωής όπως πρέπει.

Ο μεγαλύτερος φόβος μας δεν είναι ότι είμαστε ανεπαρκείς. Ο μεγαλύτερος φόβος μας είναι ότι είμαστε δυνατοί πέρα από κάθε μέτρο. Το φως μας, και όχι το σκοτάδι μας, είναι αυτό που μας φοβίζει πιο πολύ από όλα.

ΜΑΡΙΑΝ ΟΥΙΛΙΑΜΣΟΝ

Πνεύμα αλόγου

Πάνε μήνες από την τελευταία φορά που είδα το όνειρο. Μήνες από τότε που παγιδεύτηκα στην αγκαλιά του Μορφέα. Και παρότι προσπαθώ να αντισταθώ, προσπαθώ να επιστρέψω στην ασφάλεια του συνειδητού, συνεχίζω να γλιστρώ μέσα του.

Καταλαβαίνω τι γίνεται, αλλά δεν είμαι νηφάλια. Το όνειρο δεν μπορώ να το ελέγξω γιατί δεν είναι δικό μου. Όπως πάντα, ξεκινάει στο δάσος. Ένα δάσος που υπάρχει στον Κατώτερο Κόσμο, στη δυσθεώρητη διάσταση που απλώνεται χαώδης κάτω από αυτόν τον κόσμο, τον Μεσαίο, ενώ ο Ανώτερος Κόσμος απλώνεται από πάνω μας. Αυτό το μέρος το έχω επισκεφτεί τόσο σε κανονική όσο και σε ονειρική κατάσταση. Ένα μέρος που χαρακτηρίζεται κατά βάση από συμπόνια, αγάπη και φως.

Κατά βάση. Όχι όμως εξ ολοκλήρου. Ή τουλάχιστον όχι απόψε.

Το Κοράκι είναι αυτό που με καθοδηγεί. Ίπταται πάνω από ένα αμετάβλητο τοπίο δροσερού αέρα και καταπράσινων εκτάσεων με πλούσια βλάστηση που φύεται κάτω από τα πόδια μας. Τα μοβ μάτια του λαμπυρίζουν, με οδηγούν γρήγορα πέρα από ένα αλσύλλιο με ψηλά δέντρα καλυμμένα με τόσο παχύ φύλλωμα, που μόνο οι πιο λεπτές λωρίδες φωτός διαχέονται μέσα από αυτά.

Το Κοράκι κινείται με σκοπό. Εγώ κινούμαι από ανάγκη. Μαζί με μια ακατανίκητη επιθυμία να ενωθώ ξανά με το αγόρι που

με περιμένει. Ένα αγόρι που δεν είναι πια ξένο. Που πλέον έχει πρόσωπο και όνομα.

Τώρα που είδαμε ο ένας τον άλλο να πεθαίνει, τώρα πια που συνδεόμαστε ερωτικά, δεν υπάρχουν μυστικά ανάμεσά μας.

Στο όνειρο, ο Ντέις έχει τα ίδια στιλπνά μαύρα μαλλιά και το γυαλιστερό σοκολατί δέρμα που έχει και στην πραγματικότητα. Τα ίδια εκθαμβωτικά παγερά γαλάζια μάτια περιβάλλονται από χρυσό και αντικατοπτρίζουν την εικόνα μου χιλιάδες φορές. Μάτια καλειδοσκοπικά.

Είναι το πεπρωμένο μου, όπως σίγουρα εγώ είμαι το δικό του. Εντούτοις, ενώ έχουν δοθεί τόσες απαντήσεις, το ερώτημα παραμένει: Σε αυτό το συγκεκριμένο όνειρο ποιος από τους δυο μας θα πεθάνει;

Το Κοράκι με παρασύρει μέσα από μια κοιλάδα από κοτρόνες, περνώντας από ένα ρυάκι που κυλάει γοργά και βρίθει από παιχνιδιάρικα γαλαζόψαρα, για να χαθεί τη στιγμή που φτάνουμε στο ξέφωτο. Με αφήνει να στέκομαι μόνη μου, καθώς ισιώνω με αγωνία το μπροστινό μέρος του φορέματός μου. Ένα φόρεμα που κάποτε φαινόταν ανεξήγητο, το οποίο όμως τώρα αναγνωρίζω πως είναι αυτό που φορούσα κατά την επιστροφή μου από τον Ανώτερο Κόσμο.

Επιτέλους, τα κομμάτια αυτού του παράξενου, σουρεαλιστικού παζλ αρχίζουν να μπαίνουν στη θέση τους. Παρ' όλα αυτά κανείς δεν ξέρει πώς θα τελειώσει όλο αυτό.

«Ντέαρ».

Με καλεί ακριβώς από πίσω μου, και για μια γλυκιά στιγμή κλείνω τα μάτια και αναπνέω τη βαθιά, γήινη μυρωδιά. Χρονοτριβώ όσο μπορώ περισσότερο, γιατί ξέρω καλά πόσο γρήγορα θα περάσει αυτή η στιγμή.

Εκείνος ακουμπάει με το ένα του χέρι τον ώμο μου και με γυρνάει για να τον αντικρίσω. Και παρότι έχω παίξει αυτόν τον ρόλο αμέτρητες φορές, δεν μπορώ να καταπνίξω την απότομη ανάσα που παίρνω όταν το βλέμμα μου συναντάει τις αψεγά-

διαστες γωνίες και τις καμπύλες του προσώπου του· τα καλοσχηματισμένα, απαλά φρύδια που μπορούν να εκφράσουν τον θυμό, την ευχαρίστηση ή την επιθυμία με την παραμικρή μόνο μετατόπιση, τα ψηλά ζυγωματικά, το τετραγωνισμένο πιγούνι και το δυνατό σαγόνι, την ίσια μύτη, τα προκλητικά, παχιά χείλη. Στέκεται μπροστά μου με ανοιχτά τα χέρια, με τον κορμό του σφιχτοδεμένο και γυμνό, επιδεικνύοντας τους φαρδιούς, στιβαρούς ώμους του και τους υπέροχους κοιλιακούς του, οι οποίοι καταλήγουν σε δύο προκλητικούς, καλογυμνασμένους γοφούς πάνω από τους οποίους φοράει ένα ξεθωριασμένο, παλιό τζιν υπερβολικά χαμηλοκάβαλο.

Απλώνει το χέρι του προς το μέρος μου, αγγίζει το πρόσωπό μου. Χαϊδεύει με τα δάχτυλά του την καμπύλη του σαγονιού μου, μου ρίχνει ένα βλέμμα για να μου επιβεβαιώσει ότι κι εκείνος το απολαμβάνει. Γνωρίζουμε τον κίνδυνο που ελλοχεύει, αλλά όντας αποφασισμένοι να απολαύσουμε αυτή τη σκηνή μέχρι να τη διαδεχτεί κάποια άλλη, κατευθυνόμαστε στην άλλη πλευρά του δάσους και τσαλαβουτάμε στα ομιχλώδη, περιδινούμενα νερά της Μαγικής Πηγής. Και οι δυο ξέρουμε καλά ότι εδώ το όνειρο παίρνει άλλη τροπή, εντούτοις, σαν πιόνια, γινόμαστε ένα, καθώς αδυνατούμε να αποκλίνουμε από το σενάριο.

Τα δάχτυλα του Ντέις γλιστρούν πάνω στο κορμί μου, αφήνοντας μια ζεστασιά στη διαδρομή τους, καθώς τα χείλη του είναι κολλημένα επίμονα στα δικά μου. Το φιλί του είναι τόσο μαγευτικό που με αφήνει άφωνη, μεθυσμένη με το άγγιγμά του, λαχταρώντας για περισσότερο.

Εκείνος παίζει με τις λεπτές τιράντες του φορέματός μου, κατεβάζει το ύφασμα από τους ώμους μου, το σπρώχνει προς τη μέση μου και το αφήνει να κυλήσει, μέχρι που στέκομαι γυμνή μπροστά του. Τότε σκύβει το κεφάλι του χαμηλά και φέρνει το στόμα του στο στήθος μου. Η αίσθηση της γλώσσας του που χαϊδεύει τη σάρκα μου κάνει τα πόδια μου να κόβονται, τη ραχοκοκαλιά μου να κάμπτεται. Οι δυο μας έχουμε αφηθεί σε

αυτή την υπέροχη αίσθηση της ένωσής μας, ώσπου εκείνος σηκώνει το πιγούνι και λέει: «Έφτασε η ώρα». Τα μάτια του καίνε, το βλέμμα του είναι βαθύ και καρφωμένο πάνω στο δικό μου.

Στη βιασύνη μου να συμφωνήσω, κατανεύω. Διαισθάνομαι την αλήθεια πίσω από τα λόγια του, μολονότι δεν έχω ιδέα τι σημαίνουν.

«Δεν υπάρχει επιστροφή. Είναι γραφτό να είσαι δική μου».

Επιστροφή;

Γιατί να θέλω να επιστρέψω;

Γεννήθηκα για να τον συναντήσω – είμαι σίγουρη για αυτό.

Αφήνω πίσω τις σκέψεις μου και τον τραβάω ξανά πάνω μου. Τα χείλη μου πρήζονται, πιέζουν, μόνο που τότε ανακαλύπτω ότι απέναντί μου δεν είναι ο Ντέις· κάποιος άλλος έχει πάρει τη θέση του. Κάποιος που έχει το ίδιο σφριγηλό, αδύνατο σώμα, το ίδιο σμιλεμένο πρόσωπο. Και παρότι τα μάτια τους έχουν το ίδιο χρώμα, με πισπιλιές από λαμπερούς χρυσούς δακτυλίους, η ομοιότητα τελειώνει εκεί.

Αυτά τα μάτια είναι παγωμένα, απάνθρωπα. Και αντί να αντικατοπτρίζουν, απορροφούν έτσι κενά που διαισθάνομαι ότι είναι.

Ο *Κέιντ*. Ο ορκισμένος εχθρός μου. Ο δίδυμος αδελφός του Ντέις. Αυτός που γεννήθηκα για να εξοντώσω. Αν δηλαδή δεν καταφέρει να με εξοντώσει εκείνος πρώτος.

Τραβάω με λύσσα το φόρεμά μου σε μια απέλπιδα προσπάθεια να καλύψω τη γύμνια μου, ενώ τον σπρώχνω στο ύψος του στέρνου και πασχίζω να τον κρατήσω μακριά μου. Αλλά εκείνος είναι απίστευτα δυνατός και παραμένει κολλημένος στη θέση του.

«Πού πήγε; Τι του έκανες;» Κοιτάζω τριγύρω. Οι λέξεις ηχούν τσιριχτές και με δύναμη, μολονότι δε φτάνουν ούτε κατά διάνοια το ξέφρενο σφυροκόπημα του αίματός μου που κυλάει στα αυτιά μου και στην καρδιά μου, και γρονθοκοπά στο στήθος μου.

«Εγώ είμαι ο Ντέις και ο Ντέις είναι εγώ. Είμαστε ένα και το αυτό. Πίστευα ότι θα το είχες καταλάβει πια». Χαμογελάει χα-

ρέκακα, και παρακολουθώ με τρόμο το πρόσωπό του που μορφάζει για να μοιάσει στον Ντέις προτού επιστρέψει στο δικό του καταχθόνιο προσωπείο. Μεταμορφώνεται μπρος και πίσω, ξανά και ξανά, ενώ εγώ τον γρονθοκοπώ στους ώμους, παλεύω για να ελευθερωθώ.

Το όνειρο δεν τελειώνει με αυτόν τον τρόπο. Δε μου αρέσει αυτό το τέλος.

«Το φως και το σκοτάδι. Το γιν και το γιανγκ. Το αρνητικό και το θετικό. Συνδεόμαστε με μυστήριους τρόπους. Δεν μπορεί ο ένας να υπάρχει χωρίς τον άλλο, όπως εξάλλου γνωρίζεις ήδη».

«Μπορεί να είστε συνδεδεμένοι, αλλά δεν είστε ίδιοι. Ο Ντέις δε σου μοιάζει σε *τίποτα*! Εσύ είσαι ένας δαίμονας, ένας αλλοζόμορφος, ένας...» Το πρόσωπό του παίρνει πάλι τη μορφή του Κέιντ, κι εγώ επιτέλους καταφέρνω να το σκάσω. Ψάχνω απεγνωσμένα να ξεφύγω τρέχοντας στο στέρεο έδαφος, αλλά ανακαλύπτω ότι το τοπίο έχει αλλάξει.

Η Μαγική Πηγή έχει πάρει τη μορφή ενός απότομου, στενού οροπεδίου που ξεπετάγεται μέσα από το έδαφος. Μπροστά μου απλώνεται μια απέραντη άβυσσος. Πίσω μου στέκεται ο Κέιντ.

Προτιμώντας να πεθάνω με τους δικούς μου όρους, με τον δικό μου τρόπο, προχωράω μέχρι που οι άκρες των δαχτύλων μου προεξέχουν στο κενό.

«Ντέαρ, σε παρακαλώ. Όχι άλλα κόλπα. Μη φεύγεις άλλο από κοντά μου», παρακαλά εκείνος.

Εγώ ανασηκώνω το φόρεμα με τα χέρια μου και ανακαλύπτω ότι κι αυτό έχει αλλάξει. Δεν είναι πλέον το άσπρο φόρεμα που φορούσα στον Ανώτερο Κόσμο, τούτο εδώ έχει ένα έντονο κόκκινο χρώμα του ηλιοβασιλέματος, με βολάν, ανοιχτή πλάτη και ένα βαθύ ντεκολτέ.

Χωρίς δισταγμό, ανασηκώνω τους ώμους και παραπατάω επισφαλώς. Αφήνω τον άνεμο να με πιάσει, να με κάνει να αισθανθώ ότι επιπλέω χωρίς βάρος, καθώς παρασύρομαι στους αιθέρες τόσο ελαφριά σαν ένα φτερό Κορακιού. Μια φοβερή αί-

σθηση που προσπαθώ απεγνωσμένα να παρατείνω, μολονότι το αποτέλεσμα είναι βραχυπρόθεσμο, καθώς ο Κέιντ με αρπάζει από το φόρεμα και με τραβάει πίσω προς αυτόν.

Πιάνοντάς με από τη μέση με το ένα χέρι, με κρατάει σφιχτά και λέει: «Σταμάτα να με πολεμάς. Είτε σου αρέσει είτε όχι, αυτό είναι το πεπρωμένο σου. Έρθε επιτέλους ο καιρός να το κάνουμε».

Πασχίζω να απαντήσω, αλλά οι ήχοι δε βγαίνουν από το στόμα μου. Πασχίζω να ξεγλιστρήσω από το άγγιγμά του, αλλά στέκομαι παγωμένη στη θέση μου. Χάνομαι στην ατέλειωτη άβυσσο του βλέμματός του, είμαι ανήμπορη, δική του να με προστάζει.

Τον παρακολουθώ καθώς μου σηκώνει το χέρι και μου περνάει στο δάχτυλο ένα δαχτυλίδι με έναν μπλε γυαλιστερό τουρμαλίνη.

Ευπνάω από τα ουρλιαχτά. Με τον ήχο κάποιου που ουρλιάζει και με χτυπάει δυνατά στο στήθος. Ανασηκώνομαι, ανάβω το φως του κομοδίνου και αρπάζω την Ντέαρ από τον καρπό προτού μπορέσει να με χτυπήσει ξανά.

«Ντέαρ...» ψιθυρίζω το όνομά της, παλεύω να ηρεμήσω το σώμα της, την αναπνοή της, να τη βγάλω από το σκότος αυτού του εφιάλτη και να την επαναφέρω στο φως του συνειδητού.

Τα βλέφαρά της ανοίγουν ξαφνικά, και μόλις με βλέπει, αρχίζει να χτυπιέται με νέα αγριότητα.

«Ντέαρ, εγώ είμαι! Σταμάτα. Σταμάτα το... Είσαι ασφαλής, είσαι εντάξει».

Εκείνη αποτραβιέται, ελευθερώνει τα χέρια της από τα δικά μου και ανάβει το φως στο δικό της κομοδίνο. Η αναπνοή της είναι έντονη, ο σφυγμός της καλπάζει, κουλουριάζεται ακουμπώντας το πιγούνι στα γόνατα και με παρατηρεί με ένα βαθύ ανήσυχο βλέμμα.

Εγώ παραμένω στην πλευρά μου. Προσπαθώ να της αφήσω λίγο χώρο, λίγο χρόνο να παλέψει να συνέλθει από αυτό το όνειρο που αλλοιώνει την πραγματικότητα και που την τρώμαξε τόσο πολύ.

«Πώς μπορώ να είμαι σίγουρη ότι είσαι εσύ με τα μαλλιά σου έτσι;» Με κοιτάζει επίμονα, σκυθρωπά, και με κάνει να περά-

σω το χέρι μέσα από τις φρεσκοκομμένες μπούκλες μου. «Πώς μπορώ να είμαι σίγουρη ότι δεν είσαι ο Κέιντ;»

«Είσαι σοβαρή;» Ανοιγοκλείνω τα βλέφαρα. Κανονικά θα έπρεπε να αισθάνομαι πληγωμένος. Αυτό το λάθος το κάνουν πολλοί από τη στιγμή που απέκτησα το νέο μου λουκ. Πάντως, δεν το περίμενα ποτέ από εκείνη. Εκείνη μπορούσε από την αρχή να προσδιορίσει αυτό που μόνο λίγοι ήταν σε θέση να αντιληφθούν – τα μάτια είναι αυτά που καθορίζουν την πραγματική διαφορά ανάμεσα σε μένα και τον Κέιντ.

Γέρνω αργά προς το μέρος της, καταβάλλοντας μεγάλο κόπο για να μην την ταραξώ. Έρχομαι απέναντι από το φως ώστε να μπορεί να διακρίνει καλύτερα το πρόσωπό μου, τα μάτια μου. Και έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα εκείνη αφήνει έναν βαθύ αναστεναγμό και χαλαρώνει.

«Θες να μιλήσουμε για αυτό;» ρίχνω ένα γρήγορο βλέμμα στο ρολόι και πνίγω ένα χασμουρητό. Παρατηρώ τον μικρό δείκτη στο δύο και τον μεγάλο στο πέντε. Έτσι εξηγείται το σκοτάδι έξω.

«Όχι». Γλιστράει στο στρώμα, ακουμπάει το κεφάλι της σε ένα μαξιλάρι και απλώνει τα γυμνά της πόδια μπροστά μου. «Θέλω να πω, μπορεί. Αμέ». Μου ρίχνει μια κλεφτή ματιά. «Σίγουρα δεν είσαι κουρασμένος;»

Εγώ κουνάω αρνητικά το κεφάλι και τρίβω με το χέρι μου το πιγούνι επιλέγοντας να μην εκφράσω με λόγια το αθώο ψέμα.

«Λοιπόν, είδα το όνειρο». Οι ώμοι της βυθίζονται μόλις ολοκληρώνει τα λόγια της, σαν να ελευθερώνεται από ένα μεγάλο βάρος.

Κατανεύω, έχοντας υποψιαστεί ότι κάτι τέτοιο έχει συμβεί. Το όνειρο δε μου είναι ξένο, ξέρω από πρώτο χέρι πόσο ενοχλητικό είναι να παρακολουθώ τον αδελφό μου να σκοτώνει την Ντέαρ, ενώ εγώ το μόνο που κάνω είναι να κοιτάζω. Αυτή η τρομερή εικόνα έχει τον τρόπο της να επιμένει και στην κατάσταση του ξύπνου και να με στοιχειώνει για μέρες.

Μόνο που στο όνειρο της Ντέαρ εκείνη βλέπει εμένα να πεθαίνω από τα χέρια του Κέιντ. Αν και από όσα μου έχει πει, ο αντίκτυπος είναι ίδιος. Είτε με τον έναν είτε με τον άλλο τρόπο, δεν υπάρχει αμφιβολία πως το γενικό μήνυμα είναι ξεκάθαρο: η Ντέαρ κι εγώ μπορεί να είναι γραφτό να είμαστε μαζί, αλλά γραφτό μας είναι να πεθάνουμε.

Πάντως, όσο κι αν επιμένει το όνειρο, εγώ αρνούμαι να το πιστέψω. Αρνούμαι να του δώσω πραγματικό βάρος. Δεν μπορώ να πω με σιγουριά αν πρόκειται για κάποιο είδος προφητείας ή για τις διεστραμμένες μηχανογραφίες του Κέιντ που εισβάλλουν στον ύπνο μας. Αυτό που ξέρω όμως είναι πως τα πράγματα που πιστεύουμε πολύ έχουν την τάση να πραγματοποιούνται. Έτσι, εγώ επιλέγω να πιστεύω σε εμάς. Να πιστεύω σε ένα μέλλον που εξαρτάται από εμάς για να φτιαχτεί.

Όταν έχασα την ψυχή μου, και σχεδόν έχασα και την Ντέαρ μαζί, μόλις έξι μήνες πριν, είδα πόσο άδειος ήταν ο κόσμος μου χωρίς εκείνη. Ποτέ ξανά δε θα επιτρέψω στον εαυτό μου να αμφισβητήσει την ορθότητα του να είμαστε εμείς οι δυο μαζί. Θα κάνω τα πάντα για να είμαι μαζί με αυτό το κορίτσι.

Ακουμπάω το χέρι μου στον ώμο της, πιάνω με τα δυο μου δάχτυλα μια τούφα από τα απαλά, μεταξένια μαλλιά της. Χωρίς να χάσω καιρό, της υπενθυμίζω ότι ζήσαμε ήδη το όνειρο την περασμένη Παραμονή Χριστουγέννων, όταν το είδαμε να διαδραματίζεται σε πραγματικό χρόνο. Ο Κέιντ τη σκότωσε κι εγώ, έχοντας ανακαλύψει ότι ο Κέιντ κι εγώ είμαστε άρρηκτα δεμένοι – πως αν πεθάνει εκείνος θα πεθάνω κι εγώ, αν ζήσει εκείνος θα ζήσω κι εγώ –, έχωσα το στιλέτο μου βαθιά στην κοιλιά μου σε μια προσπάθεια να δώσω στα πράγματα τη σωστή τροπή ξανά.

Μόνο που δεν πήγαν όλα όπως τα είχα σχεδιάσει...

«Όμως αυτό το όνειρο είχε ένα καινούργιο τέλος». Αποστρέφει το βλέμμα της, αποτραβιέται κάνοντας το χέρι μου να πέσει στο πλάι ενώ εγώ οπλίζομαι με θάρρος για το τι θα επακο-

λουθήσει. «Εκείνος...» Κάνει μια γκριμάτσα, σαλιώνει τα χείλη της και ξαναρχίζει. «Το πρόσωπό του άλλαξε μια στο δικό του μια στο δικό σου, και τότε, όταν καταστάλαξε στο δικό του, μου φόρεσε με το ζόρι ένα δαχτυλίδι».

Εγώ ανοιγοκλείνω τα μάτια μου, δεν ξέρω τι να πω. Έτσι καρφώνω το βλέμμα στην ξεφλουδισμένη, φουσκωμένη μπογιά στον τοίχο και επιλέγω να σωπάσω.

Όταν όμως εκείνη ξεφυσάει, όταν το βλέμμα της πέφτει με αυστηρότητα πάνω μου, ξέρω ότι περιμένει την απάντησή μου. Περιμένει να την καθησυχάσω, να την πείσω ότι δεν είναι τόσο κακό όσο πιστεύει.

Καθώς λειτουργώ καλύτερα με λεπτομέρειες και δεδομένα, ξεφουρνίζω το πρώτο πράγμα που μου έρχεται στο μυαλό: «Μου λες ότι σου έκανε πρόταση γάμου; Δηλαδή ότι έπεσε στα γόνατα και ζήτησε το χέρι σου;» Στη στιγμή όμως, βλέποντας το βλέμμα που μου ρίχνει, καταλαβαίνω ότι είπα το λάθος πράγμα.

Με τα σαγόνια σφιχτά, τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, έτοιμη για διαπληκτισμό, γέρνει λίγο το πιγούνι στο πλάι και λέει: «Όχι στα γόνατα. Μόνο δαχτυλίδι. Έναν μεγάλο, γυαλιστερό, μπλε τουρμαλίνη στο μέγεθος σχεδόν μιας πέτρας». Σηκώνει το χέρι της, κοιτάζει έντονα το δάχτυλό της σαν να περιμένει να βρει το δαχτυλίδι ακόμη εκεί.

«Επομένως ήθελε να σε παντρευτεί ή να πάρει την ψυχή σου;»

«Όταν πρόκειται για τον Κέιντ, είμαι σίγουρη ότι είναι το ίδιο και το αυτό».

Κατανεύω. Αφήνω να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα προτού πω: «Εντάξει, και πού κολλάω εγώ;»

Με κοιτάζει καχύποπτα.

«Λοιπόν, από τον τρόπο με τον οποίο μαζεύτηκες στη δική σου μεριά του κρεβατιού, υποθέτω ότι η ονειρική βερσιόν μου έκανε κάτι κακό. Οπότε, ό,τι κι αν ήταν αυτό, ζητάω συγγνώμη. Εάν πραγματικά βρισκόμουν εκεί, θα είχα αντιδράσει διαφορετικά, σε διαβεβαιώνω».

Εκείνη κουνάει το κεφάλι, βγάζει τα μαλλιά της από τα μάτια της. «Είναι που – λοιπόν, εσύ κι εγώ φιλιόμαστε, ξέρεις, όπως πήγαινε το όνειρο... αλλά τότε, χωρίς να το καταλάβω, ο Κέιντ πήρε τη θέση σου και...»

«Εμένα μου ακούγεται για το συνηθισμένο σενάριο», τη διακόπτω, αλλά πάλι λέω το λάθος πράγμα.

«Σχεδόν». Εκείνη μουρμουρίζει μερικές ακατάληπτες λέξεις από μέσα της. Και ενώ το βλέμμα της δε δηλώνει την αγανάκτησή της, από τον τρόπο που τεντώνει τα μάγουλά της ξέρω ότι νιώθει αγανακτισμένη. «Τέλος πάντων...» Αναστενάζει, πιέζει τον εαυτό της να συνεχίσει να μιλάει. «Όταν τον ρώτησα τι σου συνέβη, εκείνος είπε ότι εσείς οι δύο είστε το ίδιο και το αυτό. Πως δεν υπήρχε κανένας τρόπος διάκρισης, καμία διαφορά, κανένας διαχωρισμός ανάμεσά σας. Πως είστε άρρηκτα δεμένοι – δε θα μπορούσατε να υπάρχετε ο ένας χωρίς τον άλλο...»

Ακουμπάω πίσω στα μαξιλάρια, κοιτάζω ξανά τον άσχημο τοίχο. Πασχίζω να κρατήσω τη φωνή μου ήρεμη, αλλά δεν τα καταφέρνω. «Και εφόσον κανείς δεν έχει δει τον Κέιντ από τότε που ανατινάχτηκε η *Τρύπα του Λαγού* έξι μήνες πριν, την Παραμονή Πρωτοχρονιάς, και εφόσον έπειτα από εκείνο το κρίσιμο γεγονός αποφάσισα να κόψω τα μαλλιά μου, που και πάλι είναι πιο μακριά από τα δικά του –αλλά είναι ελάχιστη η διαφορά, ας μην κολλάμε σε αυτή–, πραγματικά νομίζεις ότι μπορεί να είμαι ο Κέιντ που προσποιείται ότι είμαι εγώ». Κουνάω το κεφάλι αλλά, όπως και η Ντέαρ, ίσα που κρατιέμαι να μη δείξω την αγανάκτησή μου.

Ο αδελφός μου είναι απαίσιος. Σατανικός. Ο αδελφός μου, ως γνωστόν, ευθύνεται εξ ολοκλήρου για τον χαμό της γιαγιάς της. Και παρ' όλα αυτά, εκείνη με μπερδεύει μαζί του;

«Πραγματικά πιστεύεις ότι φόρεσα τίποτα τρελούς φακούς επαφής-καθρέφτες ώστε τα μάτια μου να αντανakλούν με τον τρόπο που εσύ περιμένεις; Ειλικρινά δεν μπορείς να είσαι σίγουρη πως, όταν λέω *Σε αγαπώ*, μιλάω από τα βάθη της ψυχής

μου; Δεν μπορείς να καταλάβεις από τον τρόπο που σε αγγίζω, σε κοιτάζω, ότι είσαι απολύτως τα πάντα για μένα;»

«Ντέις...» Κυλάει προς το μέρος μου, βάζει το χέρι της πάνω στο δικό μου και με κοιτάζει με αυτά τα καταπληκτικά σμαραγδένια μάτια της. «Λυπάμαι για αυτά που είπα. Ειλικρινά λυπάμαι. Ήταν χαζό, παρανοϊκό και τελείως ανόητο από μέρους μου, και αντέδρασα σχεδόν αντίθετα από το πώς υποτίθεται ότι πρέπει να αντιδράει σε στιγμές μεγάλου άγχους ένας καλός, υπεύθυνος Ανιχνευτής. Αλλά είναι που...» Καταπίνει, ανασηκώνει τους ώμους και συνεχίζει να λέει: «Μερικές φορές, το μόνο που σκέφτομαι είναι πως κάτι μου διαφεύγει. Κάποιο τρομερό, προφανές στοιχείο που βρίσκεται εκεί, μπροστά στα μάτια μου. Και τότε, όταν είδα το όνειρο και ξύπνησα δίπλα σου... λοιπόν, για εκείνο το μικρό δευτερόλεπτο νόμιζα...»

«Νόμιζες ότι μπορεί να είμαι εγώ το στοιχείο που σου διαφεύγει. Νόμιζες ότι κοιμόσουν με τον εχθρό». Τη στιγμή που την κοιτάζω στο πρόσωπο, ο εκνευρισμός μου εξανεμίζεται. Είναι φοβισμένη. Αβέβαιη. Το βάρος που κουβαλάει είναι φοβερό. Και από την ημέρα που πέθανε η Παλόμα, αισθάνεται μόνη στον κόσμο. Είναι δουλειά μου να την αγαπώ και να τη στηρίζω. Είναι δουλειά μου να της παρέχω δύναμη όταν τη χρειάζεται. Την τυλίγω στα χέρια μου, ενθαρρύνοντάς τη να σκύψει πιο κοντά μου, ενώ εκείνη κλείνει τα μάτια της και χώνει το πρόσωπό της στο στήθος μου. «Δε σου έχει ξεφύγει τίποτα». Ψιθυρίζω τα λόγια μου μέσα στα απαλά μεταξένια μαλλιά της. Της δίνω μια σειρά από φιλιά στο πάνω μέρος του κεφαλιού.

Εκείνη αποτραβιέται λίγο και με χαζεύει με μάτια που προδίδουν τη μεγάλη ανησυχία της. «Δεν είναι αλήθεια». Γνέφει ένθερμα. «Είμαι απόλυτα σίγουρη για αυτό. Δεν υπάρχει περίπτωση τα πράγματα να είναι τόσο ειρηνικά όσο μπορεί να φαίνονται στην επιφάνεια».

«Δε μας αξίζει και λίγη ηρεμία;» Την τραβάω πίσω σε μένα, ξεγελώνοντας τον εαυτό μου πως, αν απλώς την αγκαλιάσω αρ-

κετά, αν την αγαπήσω αρκετά, θα μπορέσω να αποδιώξω τους φόβους της.

«Είμαστε στην Εντσάντμεντ». Ο ήχος που ακολουθεί είναι ό,τι πιο κοντά σε γέλιο που έχω ακούσει από εκείνη το τελευταίο διάστημα. «Από πότε παίρνει κανείς ό,τι του αξίζει;» Αυτό το τελευταίο κομμάτι το λέει μουρμουρίζοντας μέσα στο στήθος μου, κι έπειτα κοιτάζει προς τα πάνω για να δει την αντίδρασή μου.

Εγώ της σκάω ένα χαμόγελο, ελπίζοντας ότι θα μου το ανταποδώσει. Όμως η στιγμή δε διαρκεί παρά μόνο για μια ανάσα, κι έπειτα ο χρόνος αρχίζει να κυλάει ξανά.

«Το έχω σκεφτεί άπειρες φορές». Ανακάθεται. «Και δεν έχω καμία απολύτως αμφιβολία ότι ο Κέιντ σκότωσε την Παλόμα μέσω εκείνου του καταραμένου τουρμαλίνη που της έδωσα εγώ χωρίς να το θέλω. Το έψαξα λίγο, και δεν είναι τόσο τρελό όσο ακούγεται. Οι κρύσταλλοι και τα πετράδια εκπέμπουν ενέργεια. Και μια και η ενέργεια δεν πεθαίνει, μπορεί να αλλοιωθεί, να μεταμορφωθεί, και όταν ένα πετράδι πέσει στα λάθος χέρια, μπορεί να γίνει καταραμένο, δημιουργώντας έναν περίεργο δεσμό ανάμεσα σε αυτόν που το παίρνει και αυτόν που το χαρίζει. Έτσι, επιτρέπει σε αυτόν που το χαρίζει είτε να ελέγχει την ψυχή του παραλήπτη, είτε να την κλέβει ή να την αποτελειώνει – ανάλογα με την πρόθεσή του».

Τα λόγια αυτά με αφήνουν το ίδιο αδιάφορο όσο και την πρώτη φορά που τα άκουσα. Παρ' όλα αυτά, δεν καταλαβαίνω γιατί θεωρεί καλό να τα επαναλάβει, εκτός κι αν ψάχνει για επιβεβαίωση, την οποία είμαι παραπάνω από πρόθυμος να της προσφέρω. «Δε σε αμφισβητώ, Ντέαρ. Εξάλλου, ο Λέφτφουτ, η Τσέπι και ο Τσάι το έχουν ήδη επιβεβαιώσει».

Εκείνη χαμηλώνει το βλέμμα στα πόδια της και λυγίζει τις γάμπες της έτσι που οι μακριοί, σφιχτοί μύες των μηρών της –αποτέλεσμα των χιλιομέτρων που διανύει καθημερινά τρέχοντας– ανασηκώνονται και φουσκώνουν με τρόπο τόσο προ-

κλητικό, που ζορίζω τον εαυτό μου να κοιτάξει από την άλλη.

«Αν οι γηραιοί έχουν δίκιο, τότε πώς γίνεται όλοι όσοι βρίσκονταν στην *Τρύπα του Λαγού* στο πάρτι την Παραμονή Πρωτοχρονιάς να έφυγαν με μια σακούλα που περιείχε έναν τουρμαλίνη, και παρ' όλα αυτά ούτε ένας από αυτούς να μη δείχνει το παραμικρό ίχνος παρενέργειας;» Εκείνη ανασηκώνει το βλέμμα για να με κοιτάξει, τραβάει το σεντόνι μέχρι τη μέση της. «Ο κόσμος ζει όπως ζούσε πάντα. Αν μη τι άλλο, ζουν λίγο καλύτερα. Δεν ξέρω αν το παρατήρησες, αλλά η Εντσάντμεντ δε φαίνεται το ίδιο καταθλιπτική και γκριζα όπως ήταν κάποτε. Οι πολίτες δε φαίνονται αποθαρρυνμένοι. Διασκεδάζουν πιο ευχάριστα, γελάνε περισσότερο και πιο εύκολα...»

«Μήπως είναι απλώς χαρούμενοι που ζουν σε μια πόλη χωρίς Ρίχτερ; Ίσως είναι ενθουσιασμένοι που τους τελευταίους έξι μήνες δε φάνηκαν πουθενά ούτε ο Κέιντ, ούτε ο Λεάντρο ούτε ο Γκέιμπ. Μην ξεχνάς ότι εσύ κι εγώ είδαμε τον Κέιντ να τρέχει και να μπαίνει μέσα σε εκείνο το παραδομένο στις φλόγες κτίριο – ίσως ο Ελ Κογιότ να είναι επιτέλους νεκρός; Ίσως η Φάιρ και ο τρελο-πατέρας της, ο Σίριελ, με τα φίδια και τις θεωρίες για τις Ημέρες της Κρίσης να μας έκαναν τη χάρη να πέθαναν;»

Μπορεί κι εγώ να μην είμαι τελείως πεπεισμένος για ό,τι είπα μόλις τώρα, η Ντέαρ όμως απορρίπτει τα λόγια μου χωρίς δεύτερη σκέψη. «Δεν είναι νεκροί. Ούτε κατά διάνοια». Κουνάει το κεφάλι της κοφτά. «Μην ξεχνάς ότι ο Κέιντ είχε ανθρώπινη μορφή όταν έτρεξε μέσα στο φλεγόμενο κτίριο. Δεν μπορούσε να πάρει τη δαιμονική του μορφή. Πράγμα που σημαίνει πως, αν είχε πεθάνει, θα είχε πεθάνει κι εσύ».

«Είμαι όμως ακόμη εδώ, και έκοψα τα μαλλιά μου, και τώρα εσύ είσαι καχύποπτη». Σκύβω ώσπου το πιγούνι μου ακουμπάει στο στήθος μου, δεν μπορώ να το πιστέψω ότι γύρισα τη συζήτηση πάλι στην αρχή. Πάντως, τώρα που τέθηκε τόσο ανοιχτά το ζήτημα, καλά θα κάνουμε να το ξεκαθαρίσουμε ώστε να μη χρειαστεί να το ξανασυζητήσουμε στο μέλλον.

Ποτέ δε μου πέρασε από το μυαλό πως ένα κούρεμα θα μπορούσε να δημιουργήσει τόση φασαρία. Αν το ήξερα, αν είχα την παραμικρή υπόνοια πόση αναστάτωση θα προκαλούσε, θα άφηνα τα μαλλιά μου ήσυχα. Η αλήθεια είναι πως δεν είμαι καν σίγουρος τι με έσπρωξε να το κάνω. Υποθέτω πως από την Παραμονή Πρωτοχρονιάς και μετά ένιωσα αλλαγμένος, όταν είδα τον εαυτό μου να κυριεύεται από μια περίεργη, κυρίαρχη δύναμη που δεν έκανε σχεδόν ποτέ την ύπαρξή της γνωστή (αλλά που ευθύνεται για τη σωτηρία μου). Αλλοιωμένος στο βαθύτερο κομμάτι του πυρήνα μου. Σαν να επρόκειτο να γίνω κάποιος άλλος. Κάτι άλλο. Και από τότε, ο παλιός μου εαυτός δεν εφυσχάζεται μέσα στο δέρμα μου.

Εφόσον οι περισσότερες μεταμορφώσεις ξεκινούν από την εμφάνιση, εγώ αποφάσισα να ξεκινήσω με τα μαλλιά μου. Ελπίζοντας να κάνω έκπληξη στην Ντέαρ, ζήτησα βοήθεια από τη Λίτα. Και από τον τρόπο που εκείνη αντέδρασε, χοροπηδώντας πάνω κάτω ενώ έσκουζε και χτυπούσε παλαμάκια, θα πίστευε κανείς ότι της έπεσε ο πρώτος λαχνός. Όπως φαίνεται, της αρέσουν οι αλλαγές.

Δεν πρόλαβα να της πετάξω την ιδέα και με έσυρε στο αυτοκίνητό της οδηγώντας με στο κομμωτήριο.

«Καιρός να σουλουπώσουμε αυτή τη σφουγγαρίστρα που έχεις για μαλλί!» ανακοίνωσε, τραβώντας με μέσα από το μανίκι και σπρώχνοντάς με μπροστά στην κομμωτριά της, αλλά όχι πριν προσθέσει: «Επιτέλους!»

Αμέσως μετά μου φόρεσαν μια ποδιά, με κάθισαν σε μια καρέκλα όπου με έλουσαν και μου έβαλαν μαλακτικό, και έπειτα με κάθισαν σε μια άλλη καρέκλα για να με κουρέψουν. Εν τω μεταξύ, η Λίτα τριγυρνούσε εκεί όλη την ώρα, δίνοντας ένα σωρό λεπτομερείς οδηγίες, σαν να σχεδίαζε αυτή τη στιγμή από την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε.

«Μάλλον θα χρειαστεί να κόψεις πάνω από πέντε δάχτυλα πίσω», είπε στην κομμώτρια. «Μπορεί και εφτά», και έξυσε τη

μύτη της όταν εγώ την κοίταξα προσβεβλημένος, πλαταγιζόντας τη γλώσσα της μέσα στο μάγουλο και κουνώντας το κεφάλι της με αποδοκιμασία. «Έπειτα κόψ' τα σε διάφορα μήκη γύρω από το πρόσωπο. Αλλά φρόντισε να είναι κάπως πιο μακριά και απαλά και να δείχνουν κάπως ανάκατα, να φαίνονται σαν να είναι φυσικά ατημέλητα, μια και όλοι ξέρουμε ότι δεν πρόκειται να τα χτενίζει ποτέ». Αυτό το τελευταίο το είπε με ένα γελάκι στο τέλος για να εξωραϊσει την μπηχτή που πέταξε, κάνοντάς με να αναρωτηθώ για ακόμη μια φορά τι στο καλό της βρίσκει ο Άξελ, το πρώην πνεύμα-οδηγητής μου.

«Α, όχι όμως πολύ κοντά!» Η Λίτα τσίριξε τη στιγμή που η κομμώτρια σήκωσε το ψαλίδι της. «Ό,τι κι αν κάνεις, να *μη* μοιάζει με τον δίδυμο αδελφό του!»

Υποθέτω ότι η κομμώτρια ήταν συνηθισμένη στις διαταγές της Λίτα, διότι απλώς χαμογέλασε γνέφοντας και ξεκίνησε να μου κόβει τα μαλλιά. Και τη στιγμή που άφησε κάτω το ψαλίδι κι εγώ κοίταξα τον εαυτό μου στον καθρέφτη, δεν μπορούσα να κάνω τίποτε άλλο παρά να είμαι καρφωμένος στο είδωλό μου, ενώ η κομμώτρια χαμογελούσε και η Λίτα χτυπούσε παλαμάκια και φώναζε: «Λοιπόν, συγχαρητήρια, Ντέις Γουάιτφεδερ! Μόλις έκανες το πρώτο βήμα για να γίνεις πιο κουλ».

Δυστυχώς όμως η Ντέαρ δεν αντέδρασε με τον ίδιο ενθουσιασμό. Και ενώ δε με μπέρδεψε με τον Κέιντ (ή τουλάχιστον όχι την πρώτη στιγμή που με είδε κουρεμένο), της πήρε λίγη ώρα να συνέλθει. Βέβαια, έτσι όπως δείχνουν τα πράγματα, υποθέτω ότι ακόμη δεν το έχει χωνέψει τελείως.

«Ντέις...» Η Ντέαρ με πλησιάζει ξανά και πιάνει με τα χέρια της το πρόσωπό μου. «Λυπάμαι. Πραγματικά. Δεν ήθελα να σου δώσω αυτή την εντύπωση. Ή μάλλον το ήθελα – δεν ξέρω. Απλώς νιώθω λίγο περίεργα. Δεν μπορώ να αποδιώξω αυτό το προαίσθημα του φόβου, αυτή τη βαθιά σιγουριά που νιώθω πως τα πράγματα δεν είναι έτσι όπως θα έπρεπε να είναι. Είμαι πεπεισμένη ότι ο Ελ Κογιότ είναι κάπου εκεί έξω και ότι ο Λεά-

ντρο και ο Κέιντ απλώς κερδίζουν χρόνο, γλείφοντας τις πληγές τους και κρατώντας χαμηλούς τόνους σε μια προσπάθεια να με παραπλανήσουν ώστε να νιώθω ικανοποιημένη».

«Μόνο που δε θα τα καταφέρουν ποτέ». Βάζω τα χέρια μου πάνω στα δικά της και τα κλείνω μέσα στα δικά μου. «Διότι είσαι πολύ μπροστά τους, Σάντος. Βρίσκεσαι σε συνεχή επιφυλακή, παρατηρείς τα σημάδια, κι αν αποδειχθεί ότι έχεις δίκιο, όταν κάνουν την εμφάνισή τους, θα είσαι έτοιμη».

«Θα είμαι σίγουρα;» Γέρνει το κεφάλι στο πλάι, με κοιτάζει με κόκκινα μάτια που γυαλίζουν, ενώ το κάτω χέιλος της τρεμοπαίζει ελάχιστα.

«Φυσικά και θα είσαι». Την τραβάω στην αγκαλιά μου. Την κρατάω σφιχτά μέχρι που το σώμα της αρχίζει να χαλαρώνει και να παραδίνεται, και η ανάσα μου συντονίζεται με τη δική της.

Με το καθημερινό της τρέξιμο και την εξαντλητική προπόνηση, την αυστηρή υγιεινή διατροφή που δεν αφήνει χώρο ούτε στην παραμικρή παρασπονδία, με την απaréγκλιτη προσήλωσή της στο να μάθει την τέχνη της Παλόμα και να γίνει η καλύτερη Ανιχνεύτρια που μπορεί, μερικές φορές ξεχνάω πόσο εύαλπη είναι στην πραγματικότητα. Αλλά εδώ, στην αγκαλιά μου, με το μαλακό της δέρμα και την καρδιά της που χτυπάει απαλά δίπλα στη δική μου, αισθάνομαι ντροπή για το πόσο ανόητος έγινα μόλις τώρα.

Τίποτε από όλα αυτά δεν είχε να κάνει ποτέ με μένα. Όλη αυτή η συζήτηση μπορεί να παρακινήθηκε από το όνειρο και την αποτροπαιχτή ανάμνηση του αδελφού μου να προσπαθεί να της φορέσει ένα δαχτυλίδι στο δάχτυλο, δεν είχε όμως να κάνει με το μαλλί μου. Δεν είχε να κάνει ποτέ με το ότι με μπερδεύει με τον Κέιντ. Όλα αυτά ήταν απλώς μια πρόφαση για αυτό που πραγματικά την ανησυχεί: της λείπει η γιαγιά της. Είναι καταρρακωμένη με όλη αυτή τη θλίψη που επιμένει να κρατάει υπό έλεγχο. Και μέχρι να μπορέσει να αντιμετωπίσει πλήρως την κατάσταση της, δουλειά μου είναι να της παρέχω άνεση, κα-

θώς και ένα ασφαλές μέρος να αποσύρεται στη μέση του χάους.

Την τραβάω πιο κοντά μου και τότε τα χρυσά κλειδιά που φοράμε στον λαιμό μας ως σύμβολο της αγάπης μας χτυπάνε ελαφρώς μεταξύ τους, καθώς εγώ της ψιθυρίζω στο αυτί διάφορα λόγια για να την ηρεμήσω. Της υπενθυμίζω ότι δεν είναι μόνη της, είμαστε μαζί σε αυτό εδώ, και ότι δε θα την αφήσω ποτέ.

«Αν ήταν εδώ η Παλόμα, θα μπορούσε να με βοηθήσει να καταλάβω τι είναι αυτό που δε βρίσκω. Εκείνη ήταν συντονισμένη με τα πάντα, δεν έχανε ποτέ της κανένα σημάδι. Αν η *abuela* μου ήταν εδώ, θα...» Η Ντέαρ καταπνίγει έναν λυγμό, κλείνει ερμητικά τα μάτια για να μην αφήσει τα δάκρυά της να χυθούν ορμητικά.

Της πιάνω το πρόσωπο με τις παλάμες και τη φιλάω στα χείλη. «Όμορφη πρασινομάτα μου», της ψιθυρίζω, «όλα θα πάνε καλά. Στ' αλήθεια, είμαι εγώ εδώ. Θα είμαι πάντα εδώ. Θα τα βγάλουμε πέρα μαζί. Σ' το υπόσχομαι...» Αποδιώχνω τους φόβους της με το φιλί μου και συνεχίζω να τη φιλάω για να της αποσπάσω την προσοχή όσο καλύτερα μπορώ.

Η Ντέαρ Σάντος είναι η τελευταία κυνηγός των ψυχών και ο μοναδικός άνθρωπος που στέκεται ανάμεσα στους Ρίχτερ και στην καταστροφή όλων αυτών που αγαπά. Με τη γιαγιά της νεκρή και τον Κέιντ πίσω στην Εντσάντμεντ, η Ντέαρ πρέπει επιτέλους να πάρει τη μοίρα στα χέρια της και να οδηγήσει τον αγώνα κατά των Ρίχτερ, με κάθε τίμημα.

Από την άλλη, ο Ντέις, ο δίδυμος αδελφός του Κέιντ, παλεύει με το σκοτάδι που κινδυνεύει να κυριεύσει την ψυχή του. Παρόλο που η Ντέαρ αρνείται να τον εγκαταλείψει, η επιλογή ίσως να μην είναι δική της. Μια επική μάχη συνταράζει τα θεμέλια τριών διαφορετικών κόσμων, προαναγγέλλοντας το τέλος. Με τόσα απροσπέλαστα εμπόδια μπροστά τους, θα είναι ο έρωτάς τους ικανός να τα υπερνικήσει;

***Το τέταρτο και τελευταίο βιβλίο από τους
ΚΥΝΗΓΟΥΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ θα σας ενθουσιάσει.***

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΡΩΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0715-9

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13597

ΕΣ ΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ